

"YAĞMUR" FRANCIS PONGE

Çevirmen: Murat Erşen

Avluda yağmurun düşüşünü izliyorum, damlalar çok değişik hızlarla iniyorlar. Ortada, aralıklı ince bir perde (ya da ağ), dinmeyen bir düşüş ama muhtemelen hayli hafif damlalardan dolayı görece yavaş, güçten yoksun sonu gelmez bir yağış, katıksız meteordan yoğun bir parça. Sağdaki ve soldaki duvarlardan az ileride, daha ağır, tek tek damlalar daha bir gürültüyle düşüyor. Burada bir buğday tanesi boyutunda, orada bir bezelye büyüklüğünde, başka yerde neredeyse bir bilye iriliğindeler. Yağmur, pencere demirliklerinde ve pervazlarında yatay bir yol izlerken aynı engellerin iç yüzeyinde akide şekerleri gibi asılı kalıyor. Hissedilmez dalgalanmaların ve kaplamadaki tümseklerin yarattığı farklı akışlarca harelendirilip, bakıştan taşan küçük çinko bir damın tüm yüzeyi boyunca ipince bir örtü halinde şırıl şırıl akıyor. Hafif meyilli sığ bir derenin gayretiyle aktığı hemen yandaki oluktan, birdenbire kabaca örülmüş tam tamına dikey bir ağ halinde toprağa kadar düşüp parçalanarak oradan parlak saçaklar gibi sıcıyor. Her bir biçiminin kendine özgü bir sese sahip özel bir hızı var. Hepsi birlikte, hassas olduğu denli rastlantısal, karmaşık bir mekanizmanın kuvvetiyle işliyor, tıpkı, zembereği, yoğunlaşan bir miktar gaz kütesinin ağırlığından ibaret bir saat gibi. Yere düşen dikey ağların yarattığı çınlama, damlaların şırıltısı, hafif mi hafif gong vuruşları çoğalarak incelikten yoksun da olmayan yeknesaklıktan uzak bir konserde aynı anda yankılanırlar.

Zemberek gevşediğinde, bazı çarklar git gide yavaşlayarak bir zaman daha çalışmaya devam eder, sonra bütün makine durur. O zaman güneş yeniden yüzünü gösterirse her şey çok geçmeden silinir gider, parlak aygıt buharlaşır: Yağmur yağmıştır.